

to můžu postříkat hasičákem, maminka to zneškodní koštětem a pak si můžeme zkusit vyhledat, co že to tedy vlastně je.“ Snažil se znít bezstarostně, ale ruce se mu trásly. Sophie pochopila, že se rodiče sami bojí, ale hlavně nechtějí vystrašit ji.

Oběma rukama příšeráka objala. „Neudělejte mu nic!“

Příšerák se probudil.

Ohnal se po nich chapadly a zavrčel. Máma s tátou přiskočili, ale Sophie se jim postavila do cesty. „Dost!“ A pohrozila i příšerákovi. „Ty toho taky nech!“

Zarazil se a trochu zakňoural.

„Sophie, co to máš v ruce?“ zamračila se máma na modrou ampulku, kterou Sophie ještě pořád držela. „Snad jsi ne... ach, Sophie.“

„Omlouvám se!“ Zírala upřeně na svoje boty, rodičům se do očí podívat nedokázala. Říkali jí snad milionkrát, ať se od lahviček se sny drží dál. „Byl to jenom sen s bubákem ve skříni.“

Na to jí neřekli vůbec nic.

Příšerák tiše zabručel a opřel se jí o kotníky. Shýbla se, aby ho mohla podrbat za ušima. Vycenil na mámu s tátou zuby. „Buď hodný,“ napomenula ho. Sebrala odvahu a pohlédla na ně.

Nevypadali našťavaně, jen se tvářili strašně ustaraně. Sophii se znovu rozbušilo srdce, tentokrát to ale nebyl příjemný pocit jako předtím ve snu. Táta odložil hasičák. Máma pustila koště. „Co se v tom snu přesně stalo?“ zeptal se táta potichu.

Popsala, jak to vypadalo ve snovém pokoji a jak se ze skříně vynořil příšerák. Pak jim pověděla, že na něj mluvila a že oba usnuli. „A to je všechno,“ dořekla. „Byl to hezkej sen.“

„Hezký sen jsi z něj udělala ty,“ na to máma. „Pochybuju, že takový byl od začátku. Tahle příšera tě bezpochyby měla sníst.“

Příšerák zaštěbetal jako ptáček, jako by chtěl něco takového rozhodně popřít, a těsněji se přitiskl Sophii ke kotníkům. Zachytila se o pult, aby udržela rovnováhu. Byl opravdu těžký. „Vidíte, jak je hodnej!“ prohlásila.

Máma si povzdechla. Sophie k ní s nadějí vzhlédla. Ten povzdech dobře znala. Znamenal, že máma brzo ustoupí. „Sophie, tvému novému... kamarádovi nic neuděláme. Ale teď od něj odstup, ať ho můžeme vrátit zpátky do snu. Kennethe, podej mi lapač snů.“

„Ne!“ vyjekla Sophie. Objala příšeru kolem krku. „Přisahám, že se o něj budu starat. Prosím. Ani o něm nebudete vědět.“